

Мандичевський Євген Порфирович

Біографія

МАНДИЧЕВСЬКИЙ ЄВГЕН (псевд. — Фр. Улянович; 1873, с. Зарваниця Тереховлянського р-ну Тернопільської обл. — 1929, м. Кам'янка-Струмилівська, тепер Кам'янка-Бузька Львівської обл.) — письменник і педагог.

Вищу філологічну освіту здобув в університетах Львова, Граца та Берліна. Працював учителем німецької мови й літератури в Перемишлі, Тернополі, Чернівцях. У 1904—1905 рр. — редактор педагогічного журналу "Молодіж" у Тернополі. Перший опублікований твір — новела "Книга життя" (1897). Друкувався в журналах "Літературно-науковий вістник", "Дзвінок", газетах "Буковина", "Діло", "Руслан", "Подільський голос", альманахах "З-над хмар і долин", "Багаття", "Українська муза".

Є. Мандичевський — автор новелістичних збірок "З живого і мертвого" (Львів, 1901), "Судьба" (Тернопіль, 1906), "В ярмі" (Тернопіль, 1907), в яких порушив морально-психологічні та соціально-побутові проблеми галицького селянства, міської бідноти, учнів і молоді, особистості загалом. Висловив протест проти несприятливих для розвитку соціальних умов, австро-угорської мілітаристської політики і світової несправедливості, втіленої в образі фатальної "судьби". Окремі прозові твори письменника позначені рисами богошукування. Є. Мандичевський розробляв також белетристичні етюди — акварелі, в яких достовірно відтворював психологічний стан людини в переломних соціальних та індивідуальних моментах буття.

У цілому творчість письменника розвивалася в руслі імпресіонізму. Для новелістики характерні поглиблений психологізм, наскрізний ліризм, меланхолійна настроєність, фрагментарність і лаконізм викладу, використання виразних художніх деталей і невластива прямої мови.

Літ.: Яцків М. "З живого і мертвого". Новели Євгена Мандичевського // Діло. 1901. Ч. 16; Бисчак В. "Судьба". Новели Євгена Мандичевського // Світ. 1906; Пчілка Олена. Євген Мандичевський. В ярмі // Рідний край. 1907. Ч. 8; Ципердюк І. Несповнена надія чи ще одне забуте ім'я в українській новелістиці (Євген Мандичевський — життя і творчість на зламі століть) // Літ. Львів. 1994. Ч. 12 — 13.

І. Ципердюк